

“Hij kan dus overal zijn?” zei Emma.

“In elke tijdlijn,” voegde Max eraan toe.

“Dat wordt zoeken naar een naald in een hooiberg,” zei hij gefrustreerd.

“Ik denk dat we hulp nodig hebben,” zei Max.

“Maar van wie?” vroeg Emma.

“Ik weet wel iemand,” zei Max, “maar ik moet even bellen.” En hij liep de kamer uit.

Even later kwam Max terug en hij zei: “Hij komt.”

“Wie komt?” vroeg Anna. Op dat moment ging de deurbel...

“WAT DOET HIJ HIER!?” riep Anna toen ze de deur opendeed. Ze keek vol haat naar de jongen in de deuropening.

“Dit is Guus,” zei Max, “maar ik heb het gevoel dat jullie elkaar al kennen.”

“Helaas wel,” antwoordde Guus.

“Iets te goed,” zei Anna nijdig.

“OKE, WAT IS HIER AAN DE HAND!?” schreeuwde Max.

GESCHIEDENIS

“Het begon twee jaar geleden,” zei Anna.

“Let op, ze gaat zielig doen,” zei Guus meteen.

“Mond dicht, computernerd,” kaatste Anna meteen terug.

“Kom dan, dom blondje,” zei Guus.

“GENOEG!” schreeuwde Max. “Ik vroeg wat hier aan de hand was.” Iedereen was meteen stil, want Max was niet snel boos.

Anna begon opnieuw. “Het was twee jaar geleden, hij was mijn vriendje, mijn steun en toeverlaat...”

Max keek haar verbaasd aan, maar hij zei niets.

“Maar hij weet blijkbaar niet wat privacy is,” ging Anna verder.

“Je laat details weg,” zei Guus geïrriteerd.

“Ik was nog niet klaar,” reageerde Anna boos.

“Anna, ga alsjeblieft verder met je verhaal,” zei Max rustig.

“Ik hield destijds een digitaal dagboek bij en hij dacht dat ik iets te verbergen had,” zei Anna, “ik zei van niet maar hij geloofde me niet...” Ze was weer even stil. “En de rest kan hij beter vertellen,” maakte ze haar verhaal af.

“Zoals ze al zei, geloofde ik haar niet,” begon Guus.

“Ik had het kunnen laten voor wat het was, maar in

plaats daarvan gebruikte ik mijn kennis van computers om haar dagboek te hacken. Daarna heeft zij me twee jaar genegeerd,” maakte Guus zijn verhaal af.

“En terecht,” zei Anna boos.

“Ik probeerde mijn excuses aan te bieden, daar kreeg ik alleen de kans niet voor,” zei Guus rustig.

“Hier is je kans,” zei Anna.

“Sorry, sorry, sorry en nog eens sorry,” zei Guus. “Vergeven en vergeten?” voegde hij eraan toe.

“Vergeven zal ik, maar vergeten nooit,” zei Anna nu wat rustiger.